

Zwarte Ogen



Conrad Silva Lagos

Zwarte  
Ogen

*Zwarte Ogen* is een fictief verhaal. Alle namen, personages en gebeurtenissen zijn fictief en louter gebaseerd op de fantasie van de auteur. Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personages berust op louter toeval.

©2023 Conrad Silva Lagos

Eerste druk: oktober 2023

Redactie: Haags Bureau | Boekenmakers

Vormgeving omslag en binnenwerk: Haags Bureau | Boekenmakers

Beeld omslag: Shutterstock, Haags Bureau | Boekenmakers

Druk: Mijnbestseller.nl

ISBN: 978-94-037090-4-8 (softcover)

978-94-037090-5-5 (e-book)

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*Voor Tania en Stella*

*Voor Louis en Laurent en Camille*

*Voor Walter en Therese*

*Voor Luk en Jan*

*Laurent, plots ben je niet meer*

*En ineens is alles anders...*



# I

Drie keer hebben ze me gezuiverd.

Puur en zuiver gedrag, noch pure en zuivere gedachten en gevoelens waren hierdoor verzekerd. Mijn beulen van destijds hadden blijkbaar half werk geleverd. Ze zouden teleurgesteld zijn.

Mijn hoofd tolde en mijn concentratie was volledig zoek. Hoe was het mogelijk? Dit was toch niet normaal, op mijn leeftijd.

Het enige waar ik aan kon denken, midden in de stijfdeftige, beheerste sfeer op de receptie van het Partijfeestje ter ere van de vooruitgang, en ondanks alle blikken van respect en dankbaarheid die ik mocht ontvangen, was hoe het zou voelen om Zwarte Ogen in mijn armen te houden.

Het was pas begin mei, maar het was bloedheet geweest bij de ceremonie die middag. Een vochtige, klamme hitte, waar ik nooit aan zou kunnen wennen. Hard werk kon je het moeilijk noemen; een lintje doorknippen omringd door glimlachende hostesses en een mini-speech aframmelen. Ik had intussen een arsenaal van door de Partij aanvaardbare

thema's en bijhorende slagzinnen.

‘De hypermoderne wolkenkrabber die we vandaag inwijden, symboliseert andermaal de grandeur van onze Natie. De Partij bouwt hier vóór ons, en mét ons een ambitieuze toekomst aan de Diamantrivier,’ propageerde ik, en ik voelde me aardig eloquent.

Ondanks de hitte die je hemd aan je rug deed plakken, vervulde iedereen zijn rol plichtsgetrouw. Ik, de in ere herstelde gezagsdrager en nieuwe Partijsecretaris, vertelde niets over de onzichtbare verdrukking of over de versterkte grensposten die ons hermetisch van de wereld en van Betere Oorden afsloten. De genodigden, op hun beurt, werkten zich in het zweet om een weinig enthousiast en formeel applausje te leveren. Ik was blijkbaar toch niet echt begeistert geweest. Ik had ze niet kunnen overtuigen van al het goede dat de toekomst aan deze zijde van de muur zou brengen. Het herstel was nog te pril en de welvaart was nog verre van universeel.

Het feestje was nu in volle gang in de gloednieuwe loungebar met de stijlvolle en futuristische inrichting op de 35e verdieping. Het design had een dominante, donkerbruine, houten component in het verhoogde deel van de vloeren, in de wanden, in de ovale tafels én in een organisch vlechtwerk met geïntegreerde minuscule spotjes. De licht beige kleuren in de rest van het meubilair en het plafond, en vooral in de tapijtvloer met het onregelmatige mozaïek in schakeringen van beige en bruin, brachten het geheel in een perfecte harmonie.

‘Je mag me Jane noemen,’ zei de serveerster met een



gekunsteld zwoel stemmetje. Het arme kind deed zó haar best – te veel eigenlijk – en kwam hierdoor wat hoerig over. Ik glimlachte beleefd, vooral omdat ze me een exotisch biertje aanreikte.

De eretafel bood een duizelingwekkend uitzicht op de rivier en de omliggende wolkenkrabbers en was zonder twijfel de beste plaats om van de band te genieten.

De stem van Zwarte Ogen trof me in het hart. Ze zat met gekruiste benen op een hoge kruk, versmolten met de microfoon die ze met beide handen vasthield. Drie heren in pak begeleidden de frontvrouw op bas, saxofoon en drum.

Ik begreep de woorden niet, maar de donkere warmte van haar romantische timbre riep gevoelens bij me op die ik niet thuis kon brengen. Mijn zintuigen leken in hoge staat van paraatheid om de verrukkelijke sfeer van klank en beeld zo volledig mogelijk in me op te nemen. Ik voelde me verrukt en was totaal gefixeerd op haar sensuele act.

‘Wat denkt u ervan, Partijsecretaris? Zullen al die nieuwe wolkenkrabbers de exodus naar Betere Oorden stoppen?’ Burgemeester probeerde mij beleefd bij de conversatie te betrekken. De veiligheidssituatie was *hot topic*.

Commissaris was trots op de recente maatregelen tegen illegale migratie en zei: ‘De populaire oversteekplaatsen zijn nu allemaal met hekken afgesloten. De gelukzoekers kunnen niet meer ontkomen aan mijn patrouilles. Straks hebben we een gevangenis met 35 verdiepingen nodig.’ Hij grinnikte voldaan.

Ik was al opgelucht dat niemand mijn *crush* op de zangeres had opgemerkt. Wat een parel... In geen geval wilde ik het warme en opgewonden gevoel dat ze me gaf kwijtraken, en ik deed mijn best om mijn aandacht te verdelen tussen mijn keurige gezelschap en de zangeres in het orkestje.

‘De Partij is je dankbaar om je toewijding, Commissaris,’ zei ik.

Ooit was ik net zo ongevoelig als zij geweest, en ook nu kon ik me niet veroorloven als een watje over te komen.

Wie niet klikt is een verrader, dacht ik plotseling. De zuiveringen hadden me misschien niet verwoest, maar onrust en angst hadden zich diep in mijn wezen genesteld. Ik voelde me verstijven, kreeg een droge mond en reikte naar mijn biertje.

Hoe zou Apenkoning, de meester van chaos en orde, dit oplossen? Zeker niet verstarren, een ontspannen indruk geven. Jazeker, onder iedere steen kon een slang schuilgaan, maar dit tafeltje was toch niet de ergste slangenkuil die ik had getrotseerd. Gewoon het praatje een beetje luchtig houden, wat onbenulligheden uitkramen dus. En genieten van de muziek natuurlijk. Terug naar de relaxte en coole loungesfeer in de warmte van de stem van Zwarte Ogen.

‘Echt indrukwekkend, die muur! Ik heb er een paar kilometer van gezien. Nooit eerder zag ik een metalen hek van wel drie man hoog,’ zei Burgemeester om de conversatie gaande te houden.

Ik glimlachte en gaf een goedkeurend knikje, maar dacht aan het droevige tafereel bij de grensposten. Hongerige en wanhopige vluchtelingen, hele gezinnen soms. Ordeloze

groepjes landgenoten, wachtend onder een brandende zon, al dan niet met strooien zonnehoedjes, in zomerse slodderkledij, de meeste mannen in shorts en overhemd, de vrouwen en meisjes met lange rok of een soort broekrok tot onder de knieën en T-shirts met lange mouwen, ondanks de hitte. Urenlang rechtop staan, pijnlijke voeten in flip flops, sandalen of stoffen schoenen.

Levenloze, doffe, moedeloos teneergeslagen blikken. Wachtend op de aankomende vernedering door een kameeraad Partijfunctionaris die hen zou terugsturen naar hun uitzichtloze lot.

Een intense, maar hopelijk nonchalant lijkende oogopslag naar Zwarte Ogen bracht me terug uit mijn overpeinzingen. ‘Grenscontroles zijn superbelangrijk en er is geen excuus voor verraad en vlucht,’ beaamde ik tot genoegen van mijn gezelschap, ‘maar tegelijk hoop ik dat de economische relance die de Partijtop nu mogelijk maakt en waarvan we hier en nu aan het genieten zijn, de migratiestroom doet afnemen.’ Ik had nog uit de doeken kunnen doen hoezeer ik me had uitgesloofd om de andere Onsterfelijken van de Partijtop te overhalen tot menselijkheid.

Een deel van onze eeuwenoude tradities is de toegenegen aandacht van de machthebbers voor het welzijn van de onderdanen, zo had ik gepleit. Ze hadden de geschiedenisles in stilte aangehoord. Hadden niets anders kunnen doen dan beamen. Repressie kon toch niet de oplossing zijn. Ons eigen volk! We moesten de mensen helpen. De onderliggende

armoede en ellende aanpakken die de stakkers verdreef. Welvaart en welzijn creëren. Een toekomst bieden.

Het was een dubbeltje op zijn kant geweest, maar Grote Leider had uiteindelijk de doorslag gegeven. Ja, we zouden voor het eigen volk zorgen zoals het goede bestuurders betaamde. Hij had de andere aanwezigen aangekeken alsof het zijn eigen idee was geweest. Alsof zij verantwoordelijk waren voor alle misère, en niet hij. De hypocriet.

Ik jubelde. Trots was ik. Ik had het clubje cynisch geworden machthebbers hun verantwoordelijkheid laten voelen. Ze hadden de blikken even van de eigen navel afgewend. Er was een lichtpuntje verschenen in hun door luxe lamgelegde hersenen. De versleten Partijkopstukken hervonden enige menselijkheid. Goede bestuurders wilden ze weer zijn. Bewindvoerders die de ogen niet sloten voor ellende, maar die als mensen van vlees en bloed meelevten met hun volk. Zij zouden die ellende stoppen.

Ik kreeg groen licht voor mijn project van modernisatie. Provincie zou een speciale status krijgen. De grens zou op gecontroleerde wijze opengaan en daardoor kapitaal en investeringen aantrekken vanuit Betere Oorden. Investeringsring waren nu eenmaal nodig om een welvaarts-groei te financieren. En ik kreeg de eer om dat baanbrekende experiment in goede banen te leiden.

Ik wilde hier in de bar niet in detail op deze kwestie ingaan. Er was te veel rumoer. Bovendien had Commissaris duidelijk ouderwetse opvattingen. Hij keek al een beetje sip omdat ik zijn glorieuze verhaal van massa-opsluitingen in

een ander licht had gesteld.

‘Met die prachtige muziek en koele biertjes naar believen kunnen ze mij in elk geval nog een hele poos hier houden.’

Ik probeerde de stemming wat luchtiger te maken. Liever wilde ik genieten van de onverwachte emoties die het bloed door mijn aderen deed gieren, en mijn blik kon zich opnieuw moeilijk losmaken van de vrouw die dat allemaal had ontke-tend.

‘Nog een rondje?’ Burgemeester had nog ruim budget en het eerbiedwaardige kliekje bewindsmannen had dorst. Hij wuifde naar Jane die zich meteen in een verleidelijk gangetje naar de eretafel rept.

Haar helderrode jurk met een druk patroon van bloemen in schakeringen van goud – traditionele kleuren en motieven voor de outfit van een dienstster – had qua snit de moderne invloeden van Betere Oorden ondergaan. De collega’s partij-coryfeeën leken gehypnotiseerd door haar weelderige decol-leté en ook door de hoge split bij het been die niet veel aan de fantasie overliet. Het bestuderen van het drankmenu in interactie met de liefvallige kelneres beloofde een langdurig intermezzo te worden.

Zelf had ik meer oog voor Zwarte Ogen, die ik nu iets indringender kon observeren. Ze had een stijlvolle jurk aan. Een bovenstuk met halve mouwen, minuscuul decolleté en een kraagje. Rok tot net boven de knie. De onderste helft was bedrukt met sjablonen van rode struiken en zwarte bomen. De achtergrond van de jurk was een lichtbeige hemel die ter hoogte van de boezem oranjekleurige zonnestrallen

vertoonde en daarboven zalmkleurig werd.

Ze zong als een nachtegaal en mijn verrukking was totaal.

Ik moest en zou haar spreken, maar hoe? Rusteloosheid nestelde zich midden in mijn gevoel van bekoring en exaltatie, en mijn onvermogen om kalm te blijven maakte me radeloos.

‘Dames en heren,’ kondigde de zangeres aan, ‘met het volgende nummer brengen we onze interpretatie van de internationale hit *Genoeg liefdesverdriet* en dan gaat de band een korte pauze nemen.’ Het was alsof ik een stroomstoot kreeg. Ik was opeens helemaal opgewonden, mijn spieren spanden zich en mijn hart bonsde wild. Dit zou mijn kans zijn. Niets hoorde ik van het lied en de hartstochtelijke vertolking. Ik kon deze vrouw alleen maar aanstaren zoals een leeuw een antilope observeert voor hij zijn moordende sprint in gaat zetten. Een opperste concentratie waarbij de tijd leek stil te staan.

De pauze begon. Ik reageerde volledig impulsief – dat was toch niets voor mij. Ik stond op en maakte aanstalten om het muzikale kwartet te volgen. Ik mompelde een vaag excuus.

Het ging eerst richting de toeg. De loungebar was in de pauze een mierenhoop van mensen en ik kon zonder op te vallen voortschuifelen in het kielzog van mijn nieuwe muze. Al was ik nooit op mijn gemak in een mensenmassa. Het benauwde me.

Ik, de grote leider, onzeker in het aardse gewoel... ik was toch een ware prins, en tegelijk Apenkoning, heersend over orde maar ook over chaos?